

M.

KIS LAP

A DZSELADA-MAJOM. (Lásd a 69. lapon.)

5. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

am-épület.
alat.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(IV. folytatás.)

Az öreg kulcsár ezt meglehetősen nyers hangon mondta, de én úgy találtam, hogy nagyon bölesen és kedvesen beszél, persze, mert azt mondta, hogy legyen enyém a talált kincs. Apácska sem tudott hamarjában egyebet s így szépen haza indultunk. Utközben még beszóltunk az öreg paphoz, meg a bíróhoz tudakozódni, nem hallottak-e régente valamit efféle serlegről? De senki sem tudott semmit és így apácskám, midőn hazaértünk, ekként szólt hozzám:

— Kedves leányom, a talált kincs, úgy látszik, csakugyan a tied marad. Tedd el és őrizd gondosan, hogy ha valaki mégis keresné valamikor, átadhasd neki; ha pedig csakugyan végkép tied marad, legyen emléked.

Volt ám ekkor örömem! Nem adtam volna talált kincsemet egy fél királyságért, ámbár tulajdonképen semmi hasznát sem vehettem. Eltettem az üvegszekrénybe mamácska ezüst holmija mellé, ahol aztán háborítlanul pihent. Néha-néha én is nézegettem, testvéreim is és mindig újból törtük a fejünket a serleg titka fölött; de végre is hiába volt minden fejtörés és lassanként kevésbbé foglalkoztunk vele, hanem visszatértünk rendes dolgainkhoz s a serleget csak mint ritka drágaságot, érdekes régiséget mutogattuk ismerőseinknek, kik mind megbámultak s titkon talán irigyelték is a kincset; én pedig büszke voltam reá.

Elmult több hét, azután több hónap is, tanulgattunk, dolgozgattunk szépen s

midőn a tél beköszönt, örültünk a szánkázásnak, csuszkálásnak, építettünk hóbabákat s vidáman, boldogan folytak napjaink.

Karácsony hetében volt, midőn egy reggel Gáborral kint sétáltam az udvaron. Magas hó borította a földet, keményen fagyott, de különben csöndes, tiszta, verőfényes nap volt s az apátság romjai még regényesebben intettek felénk a közel domboldalról.

— Milyen régen nem voltunk már a romoknál! mondám Gábornak.

— Majd elmegyünk, ha kitavasodik. Mit csinálunk most ott?

— Az igaz, most nem lehet a falakon kapaszkodni. De mégis szeretném látni, milyen a mi kedves helyünk télen. Még ilyenkor nem voltunk ott soha sem.

— Sokat nem fogsz ugyan látni rajta; de ha épen nagy kedved van, elkísérlek. Föl kell azonban öltöznünk, mert hideg van olyan nagy sétára.

Ödön és Etelka épen egy nagy hó-baba építésével voltak elfoglalva s nem törődtek velünk. Hamar felöltöztünk tehát és vigan utra keltünk a hóban, nagyokat kaczagva, ha el-elbuktunk valami hó-takarta gödörben. Nem voltunk afféle elkényeztetett, finyás gyermekek, nem ijedtünk meg egy kis hótól, hidegtől, el is jutottunk szerencsésen a romok közelébe. Még be sem mentünk, midőn Gábor egyszerre így szólt:

— Nézd csak, Mariska, itt már ma járt valaki. Friss lábnyomok látszanak a hóban.

— Az ám! Valjon kinek lehetett kedve itt sétálni? Háttha valami gonosztevők bujtak ide... mit gondolsz?

— Azt gondolom, felelé Gábor nevetve, hogy megijedtél és szeretnél hazafutni, pedig nincs rá semmi okod. Gonosztevők nem rejtőznek ily közel a faluhoz, hogy mindenki lássa őket; itt még tüzet sem gyújthatnának, mert a füst elárulná őket; a nélkül pedig megfagynának.

— Igazad van, mondám kissé elpirulva. Lásd, mégis csak félénk vagyok, akárhogy nem akarom.

— Se baj, kis gazdasszony, hiszen nem készülsz huszárnak. Tehát csak bátran előre!

Bementünk a romok közé s akaratlanul elhallgattunk. Oly sajátságosan ünnepies, komoly és szomorú volt most e hely, midőn falait nem takarta el a zöld repkény; mély, siri csönd uralkodott és mindketten elgondolkodva álltunk meg, midőn hirtelen valami sajátságos hang ütötte meg füleimet. Eleinte azt hittem, hogy csalódom, csak képzelet az egész; de a mint Gáborra néztem, láttam, hogy ő is meglepetve tekint körül, mintha keresne valamit. Suttogva mondám:

— Lásd, mégis van itt valaki!

— Van! egészen úgy hangzott, mint a gyermek sírás. Hallgassuk csak!

Alig néhány percz múlva valóban ismét hallatszott, még pedig ezuttal egészen tisztán, a fájdalmas nyöszörgés egészen közlő.

— A kápolnából hallatszik, mondá Gábor. Nézzük meg, mi az?

A régi templom egy oldalrészé, melyet mi kápolnának nevezünk el, félig-meddig ép bolthajtással fedett tér volt, hová nyáron eső és nap ellen szoktunk volt menekülni s hová száraz szénát füvet,

hordtunk össze, hogy puhán heverészhesünk. Hó sem eshetett be ide s természetes, hogy ha csakugyan van valaki a romok közt, itt huzódott meg.

Egy-két másodpercz alatt már ott voltunk a kápolnában s Gábor valóban nem csalódott: a száraz széna-csomón egy sarokban ott feküdt valami fekete, mozdulatlan — egy kis leány, kinek csak halk, zokogó hangja árulta el, hogy még él. Én Gáborra, ő meg reám bámult. Végre odasiettem a lánykához, letérdeltem mellette és így szóltam:

— Mit csinálsz itt? Beteg vagy? Kelj föl!

A leányka rögtön engedelmeskedett s felült. Ekkor láthattam, hogy arca rendkívül finom, de halálsápadt. Ruhája, köpenykéje fekete bársonyból volt, de ugyan csak kopott. Körülbelül nyolcz éves lehet, de csodálatosan illedelmes, udvarias hangon, mint ahogy igazán miveltségekben szokás, mondá:

— Bocsánatot kérek, hogy e helyet elfoglaltam . . . ez talán az önök helye s nekem nem szabad itt lennem?

— Persze hogy nem szabad itt lennie, de nem azért, mert ez talán a mi helyünk, hanem mert nagyon hideg van, megfázik, megfagy itt a szabadban! szólt Gábor jószíviően.

A kis leány egész testében összerázkódott és borzongott, aztán halk hangon, mintegy saját magának mondá:

— Oh igen . . . nagyon hideg van! Ah!

— Mióta fekszik már itt? kérdé Gábor.

— Hajnal óta! felelé a leányka.

Aztán, nem törődve velünk, ismét a széna-csomóra dőlt és szívszakgató zokogással kiáltá:

— Oh apácska! kedves apácska, hol vagy!?

Én meg Gábor egy-két perczig kissé zavartan néztünk egymásra, de aztán Gábor gyöngéden fölemelte a kis leányt és nyájas, biztató hangon így szólt hozzá:

— No no, ne sírjon, az nem használ. Lássuk csak, hát mi a baja? Kivel jött ide?

— Apácskával! felelé a leányka.

— És hová ment apácska?

— Nem tudom!

— Nem tudja? Csak nem hagyta itt szándékosan, egyedül, ebben, a csikorgó hidegben? szólt Gábor fölháborodva.

CSALÁDI KÖR. (Lásd a 75. lapon.)

— Oh nem, azt mondta, hogy mindjárt visszatér... csak várjam itt... és én várom... oh, már olyan régen! Oh Istenem, mi történt az én kedves jó apácskával!?

S a szegény gyermek ismét kétségbeesett zokogásra fakadt. Gábor pedig rövid szünet után ismét így szólt:

— Akárhogy van a dolog, itt tovább nem maradhat. Jöjjön velünk. Majd egy

darabka papirosra fölirom, hova vittük s édes atyja, ha idejő és keresi, megtalálja. Ide teszem ni, itt mindjárt szembe ötlük.

Ezzel Gábor kivette kis jegyzőkönyvét, kiszakított belőle egy lapot, ráírt néhány sört s a széna-csomó mellé egy kőre tette, egy másikkal pedig megerősítette, hogy a szél el ne fujja. Aztán kezét nyujtva a leánykának, mondá:

— Jöjjön velünk.

(Folyt. köv.)

A TIZENKÉT HÓNAP.

HUH, gyermekek, be hideg van,
A nagy határ csupa hó.
Hej! vígan vágjat a fagyon
A koci előtt a ló.

Két bögőnek hosszú nyaka —
Nini, cigány! . . . az biz a!
Haja haj — viszik a cigányt
Muzsikálni lakziba!

A DZSELADA-MAJOM.

(Képpel a czimlapon.)

A MAJMONK számos faja között az érdekesebbek egyike a dzselada-majom, mely Afrika északnyugati részében Abissziniában honos és itt annyira elszaporodott, hogy nem ritkán ugyancsak nagy kárt okoz a vetésekben. Ami más majmoktól megkülönbözteti, az főleg feje, mely inkább a kutyáéhoz hasonlít; nyakán hosszú sörénye van s mikor csöndesen összekuporodva üldögél, roppant komoly és tekintélyes külseje van.

A dzseladák rendszeren nagy csapatokban élnek együtt és mint minden majom,

nagy tolvajok. Mikor a vetés érni kezd, egész seregestől lepik meg és pusztítják el s ha rabló munkájok közben valaki háborgatja őket, vakmerően szembeszállnak vele. Az embertől nem igen félnek, bátran mennek egészen a házak és tanyák közelébe és kíváncsian lesik, mit mivelnek az emberek? Ha valamit kezökbe kapnak, azzal gyorsan elfutnak és elrejtik, még ha meg sem ehtik; üldözőikre köveket dobálnak s ha látják, hogy már nem menekülhetnek, akkor megállanak és rárohannak az emberre. Támadásuk pedig nem épen veszélytelen, mert karjaik, fogaik nagyon erősek s kétségbeesetten karmolnak, harapnak, míg csak mozdulni bírnak.

Fogságban a dzselada könnyen megszelidül, de nem olyan vidám és mulatságos, mint a más fajta majmok. Komolyan, mintha mély gondolatokba volna merülve, üldögél órahosszat egy helyen; de barátságos, nem bánt senkit s csak azért nehéz tartani, mert eledelében nagyon válogatós, mint valami elkényeztetett gyermek.

KÁVÉ-FŐZŐ SZERECSEN.

(Képpel a 80. lapon.)

HA azt kérdezném, szeretitek-e a kávé? Tudom, majd mindenkitől azt a választ kapnám, hogy nagyon! Így hát azt is hiszem, hogy talán kíváncznátok a kávé-ivás igazi országába, a törökök közé, ahol napjában tizszer is isznak kávé; de ha egyszer megkóstolnátok, ugyancsak futnátok haza s inkább beérnétek azzal, ha napjában csak egyszer is kaptok.

A keleti népeknél a kávé valóságos nemzeti ital, csak hogy ők nem isszák tejjel, mint mi, hanem tiszta feketén, és ebbe sem tesznek cukrot, hanem azon módon keserűen szörpölgetik. Ha valaki látogatóba megy, a házigazda rögtön hozatja a fekete kávé, akár reggel van, akár dél vagy este s a vendég kénytelen elfogadni, mert különben nagy illetlenséget követ el. És ha tiz helyre megy egy nap, tizszer kénytelen legalább egy-egy csészényit meginni. Szerencsére a csészek igen kicsinyek.

Minden tehetősebb házban külön szolgálja van, akinek legfőbb dolga a kávé-főzés; többnyire fiatal szerencsen fiuk végzik e munkát, nagy ügyességgel s ők viszik is be a forró, keserű italt a vendégeknek.

Az igazi török tömördek kávé tud meginni s hozzá folyton füstöl hosszuszáru pipájából. Minthogy pedig a tejes, édes kávé nem igen ismerik, a nők és gyermekek nem is isznak kávé; ez csak a felnőtt férfiak élvezete.

ÉNEK - LECZKE.

(Képel a 72-73. lapokon.)

NO hadd látom
Kicsi lányom,
Csevegő, beszédes:
Nyissad ki hát
Piros kis szád,
Van-e hangod, édes?

G. Á. H. C.
S nem ábézé
Az énekek sorja;
Kezdem az Á-n —
Fujjad babám,
Bátran s ne tagolva!

Ejnye Jolán —
Tiszta szoprán
A te hangod, szentem!
Eszteendőre
Vagy kettőre
Dalolsz hangversenyben.

A KIS MISKA TALÁLT HUGA.

— Kis elbessélés. —

Kis Korpás Miska olyan jókedvű, boldog fiú volt, akár egy kis király, sőt azt hiszem, nem is igen eszerélt volna akármelyik kis királlyal, főleg ha tudta volna, hogy azért, mert valaki király, még nem épen boldog is, sőt minél magasabb rangban van valaki, annál nagyobb bajok és szerencsétlenségek érhetik és olyan gondjai vannak, melyekről a szegényebb, egyszerűbb ember nem is álmodik. Annyi bizonyos, hogy Miska nem irigyelte sohasem a királyokat, sem akárkit mást; nem kívánt egyebet, csak hogy egészséges legyen.

Ha volt valami szomorúsága, az leginkább az volt, hogy egészen kicsike korá-

ban árván maradt; nem volt sem apja, sem anyja, sem testvére, csak egy öreg, beteges nagyanyja, akivel együtt éldegéltek egy kicsike, de tiszta házacskában a falu végén. A nagymama már igen öreg volt s bár nagyon szerette Misikát, aki valóban jó fiu is volt, mégis sokszor zsörtölődött, mert hát a vidám, eleven fiu, mikor a munkából hazajött, nem tudott mindent a nagyanyja kedvére tenni; a ház körül holmi háztartási munkában, már mint afféle fiu, ügyetlen volt, nem tudott segíteni s ha valamit fonákul végzett, bizony még jót kaczagott is saját maga fölött; a komoly nagymama pedig megczibálta a fiu haját.

De ha otthon nem is volt ügyes, annál jobb hasznát vették Miskának a munkánál. Még alig volt ugyan 12—13 éves fiu, de már magának kellett megkeresnie kenyerét s ezt meg is tette becsületesen. Kora reggeltől késő estig nem unt bele a dologba s ha bérét kikapta, elvitte hűségesen nagyanyjának, hogy fordítsa arra, ami épen szükséges. Szerette is Misikét a gazdája, a kinél szolgált s aki olyan munkát is bízott rá, melyet különben csak öregebb cselédeire bízhatott volna.

Egy őszi napon, mikor már a fák lehullatták lombjukat s a levegő csipős hideg volt, Miska az igás lovakat kapta kezei alá, fát kellett behordani a nem igen messze erdőből. Egész öröme telt ebben, mert a lovakat nagyon szerette, tudott is velök bánni s mint rendesen, most is jól végezte a dolgot. Délután épen utólszor indult üres szekérével az erdő felé s vigan fűtyörészett, midőn egyszerre elakadt ajkán

a fűtty s lovait megállította, mert az ut szélén megpilantott valamit, vagyis inkább valakit: tudíllik egy nagyon, nagyon szegényesen öltözött, beesett képű, kisírt szemű leánykát, aki ott ült egy kórakáson és bámult a levegőbe.

— Nini, hát te ki vagy? Soha se láttalak a faluban, pedig minden gyereket ismerék. És milyen szomorú arcot csinálsz! No, ne pityeregj már.

— Ha én olyan gazdag volnék, hogy kocsin járnék, akkor én is fűtyölgetnék, felelt a kis leány kissé durczásan. Hagyj nekem békét!

— Gazdag? Azt hiszed, hogy én gazdag vagyok? Nem vagyok biz én, szegény vagyok mint a templom egere, ez a ló meg kocsi a gazdámé. De azért mégsem vágok olyan keserves arcokat.

— Nem ám! felelt a kis leány sóhajtván. Mert bizonyosan van hova betérned éjszakára és ha megéheztél, van harapni valód.

— Az van. És neked talán nincs? szólt Miska egészen elkomolyodva. No, ez már egészen más! Hát honnan kerülél ide?

— A szomszéd városból.

— És mért hagytad el édes anyádat.

— Nincs anyám... meghalt!

— Hát az édes apád?

— Az is meghalt!

— És testvéreid vagy rokonaid?

— Nincs senkim... aki volt, mind elhalt.

— Ejnye no... ezt bizony rosszul cselekedették! Hát aztán veled mi történt?

(Folytatása a 74. lapon.)

ÉNER-LECZKE. (Lásd a 70. lapom.)

(Folytatás a 71. laphoz.)

— Egy ideig egy ismerős tartott a házánál . . . de aztán elüzött; azt mondta, nincs szüksége ingyen-élőre . . . pedig dolgoztam, amit tudtam . . . aztán megindultam, amerre épen láttam és idáig jutottam . . . de már nem bírok tovább.

— Hm, hm, ez már nem jól van, szólt Miska egészen komolyan. Hanem tudod mit? Maradj itt szépen ülve és várj meg, míg visszatérek . . . nem tart nagyon sokáig, csak megrakom a szekeret távol amott az erdőben. Ezen az uton jövök vissza, addig te kipihensz és velem jössz a faluba. Nálunk majd meghálhatsz és kapsz vacsorát is.

A kis leányka egy pillanatig kételkedve nézett a fiura, aki oly egyenesen, minden teketória nélkül ajánlotta segítségét. Aztán félig gyanakodva kérde:

— De hát . . . igazán mondd? . . . nem akarsz bolonddá tenni?

— Az kellene még csak! Már kinek jutna eszébe tréfálni ilyen szerencsétlenül? felelt Miska s szemeiben őszinte jószág tükröződött. — Mondom, várj meg itt, nem sokára visszatérek.

Ezzel a jó fiu megindította lovait s a szokottnál sebesebben hajtott az erdő felé. A szegény éhező gyermek pedig még mindig bámulva nézett utána s talán azt sem tudta hamarjában, valósággal csak olyan szegény fiu volt-e az, vagy talán valami átöltözött angyal, aki segítségére siet a szenvedőknek és elhagyottaknak.

Lassan multak a perczek, míg Miska az erdőben megrakta fával a szekeret; pedig ugyancsak sietett ám. Már esteledett, mikor a nehéz teherrel lassan bak-

tatva végre ismét megjelent azon a helyen, hol a kis leánynyal találkozott. A szegény gyermek ott várta türelmesen.

— No, eddig már megpihentél, ugy-e? szólt Miska jókedvűen. Most hát kelj föl szépen és jöjj velem. Felültetnélek a szekérre, de már ugy is nehéz a teher, csak gyalog kell mennünk a lovak mellett.

Megindultak s lassacskán ballagva beértek a faluba. A falu szélén Miska egy kicsiny házikó előtt megállította a lovakat s így szólt:

— Itt lakik a nagyanyám, jöjj, bevezetlek. Majd később én is hazajövök.

Bementek s az öreg nagyanyóka ugyancsak meresztette szemeit, mikor Miska egy rongyos, sápadt leánykával lépett a szobába.

— Kedves nagyanyám, vendéget hoztam. Viselje addig gondját, míg az uraságnál elvégzem a dolgomat.

— Uram bocsá! kiáltá a nagyanya. Hát aztán kicsoda, micsoda leány ez? Hiszen olyan, mint a hét szük esztendő!

— Bizony nem valami uri kisasszony, az igaz; de hát éhes, meg szomjas is, aztán nincs éjszakára hol lehajtani a fejét, azért hoztam ide. Holnap majd gondoskodhatik jobbról. — De most sietnem kell dolgomra . . . nem sokára itthon leszek vacsorára.

Miska távozott, az öreg nagymama pedig kikérdezgette a kis leányt. Csakhamar megtudta, milyen elhagyatott árva a szegény Boriska — így hívták — s a jó öreg asszony nagyon jól tudta, milyen keserves az ilyen szerencsétlen gyermek sorsa.

— Jól van no, kedves leányom, csak ne sirj. Jó az Isten, majd megsegít. Most először is jőjj ide a kis kamarába, itt még találunk holmi régi ruhát boldogult leányomról. Vesd le ezeket a rongyokat. Azután majd segítsz vacsorát főzni.

Mikor Miska késő este, végzett munkája után, hazaérkezett, alig ismert rá az ő kis lelenzére. Egyszerű, de tiszta ruháskába volt öltözve s a tüznél, a hol forgolódott, arca is kipirult s olyan csinos, szelid és kedves képű leányka volt, hogy öröm volt reá nézni. Aztán leültek egyszerű vacsorájukhoz, és olyan boldogok voltak, hogy bizony igazán megirigyelhette volna őket akármelyik gazdag palota ura. Miska szívéből örvendett, hogy nagyanyja oly szívesen fogadta a szegény leánykát; Boriska hálás pillantásokat vetett jótevőire, a nagyanya pedig örült, hogy a gyermekeknek örömet szerezhetett.

Másnap reggel Boriska félénken és zavartan állt elő s megköszönve a szives jóságot, tovább akart bujdosni; de az öreg asszony így szólt:

— Tudod mit, leányom . . . ma épen sok dolgom van, segíthetnél kissé, ha akarnál.

Boriska nagy örömmel állott rá s egész nap oly ügyesen és szorgalmasan végzett mindent, hogy az öreg asszony alig győzte dicsérni. Aztán elmúlt a másikkal, a harmadik is és még több, míg végre Miska nagy örömeire így szólt a nagyanyóka:

— Tudjátok mit, gyerekek? Én már úgy is nagyon öreg vagyok, maradjon itt Boriska végképen, végezze ő a házi munkát.

Ugy is történt és egyiköknek sem volt oka megbánni. Boriska hálás szeretettel ragaszkodott új családjához s olyan ügyes, dolgos kis gazdasszony lett, hogy az egész faluban példakép emlegették; az öreg nagyanyó nyugodtan, kényelmesen élhetett öreg napjaiban s az egyszerű házikóban oly boldogság uralkodott, hogy Miska most már igazán nem cserélt volna egy kis királylyal sem.

CSALÁDI KÖR.

(Képpel a 68. lapon.)

Hideg van, hideg van. Jó most a szobában.
Nyenkor apácska haza tér korábban.
Kivül a kemény fagy szinte-szinte esattog,
A vén kemenczében a tűz vigan pattog.

Hatan vannak együtt: Apácska, mamácska,
Gyula, Berta, Gabi s a piczi Nanácska.
De heten is, hogy ha Kuncsort hozzá teszem;
Söt nyolczaeskán, ha a Viczát hozzá veszem.

Végzi Gyula az elosztási feladványt,
Varrás foglalja el Bertát, a nagy leányt.
Nanácska a mama ölében lapdázik,
Gabi meg a fürge kis kutyával játszik.

Ez valóban szívet gyönyörködtető kép,
Nincs is a világon ehhez fogható szép.
A forró szeretet fogja őket körül —
Hogyha ilyet látok: az én szívem örül.

AZ ELÉGEDETLEN GYIKOCSKÁK.

— Állatmese. —

(Képekkel a 76. és 77. lapon.)

ELMONDJAM nektek, mért vagyunk elégedetlenek? Szomorú kis történet biz ez; de hát jól van, elmondom.

Négyen voltunk testvérek, mindnyájan szép, egészséges vízi gyikocskák és boldogan éldegéltünk a partján. Nem is lett volna soha semmi bajunk, ha nem támad egy hiu kívánságunk, mely csakhamar, fájdalom! teljesült.

Egy napon a víz szélén sűtkéretünk, midőn arra röpül egy fecske és szánakozólag így szól:

— Ti szegény ördögök! Ugy-e nehéz megélnetek? Bezzeg, külön dolguk van azoknak az arany lakoknak, kiket ott látok mindennap a kastély ablakában egy nagy víz-medenczében. Azoknak nem kell fáradni eledelök után, nem is bánthatja őket senki.

Ezzel a fecske tovább röpült, de szavai gondolkodóba ejtettek minket. Mi-

Ilyen jó volna olyan kényelmesen élni, hogy más gondoskodnék mindenről, amire csak szükségünk lehet. Vége volt nyugalomnak, nagyon elégedetlenek lettünk sorsunkkal.

De ez nem tartott sokáig. Alig néhány nap múlva jött egy kétlábu óriás — embernek hívják — és megfogott mindnyájunkat, aztán haza vitt egy nagy vízmedenczébe, melynek oldalai üvegből voltak. Csakhamar megértettük a beszédből, hogy egy természetűds birtokában vagyunk. Kivülünk még más mindenféle vízi állat is volt a medenczében s alig mult nap, hogy valami új lakótársat ne kaptunk volna.

Eleinte nagy volt az örömünk, mert hiszen teljesült kívánságunk. Kíváncsian bámultunk ki az

üvegfalon és minket is bámultak, kivált egy kisebb, piros arcu óriás, kit Mariskának neveztek, sokszor álldogált a medenczénél és nevetett, örült, mikor mi vigan ficzkádoztunk, vagy a medenczében lévő többi lakóval czivakodtunk. Első nap tehát egészen meg voltunk elégedve.

Másnap már kissé szüknek találtuk új lakásunkat, hiszen itt nem lehetett jóformán mozdulni sem, mindjárt beleütött a fejünk az üvegbe. Nem lehetett a napon sütkérezni, sem uszkalni, sem mász-

kolni; hiába akartunk volna kisebb-nagyobb kirándulásokat tenni, mint azelőtt szokva voltunk. — mindenek vége volt, foglyok lettünk, arra ítélve, hogy többé soha se lássuk atyánkfiait, soha ne juthassunk ki börtönünkéből.

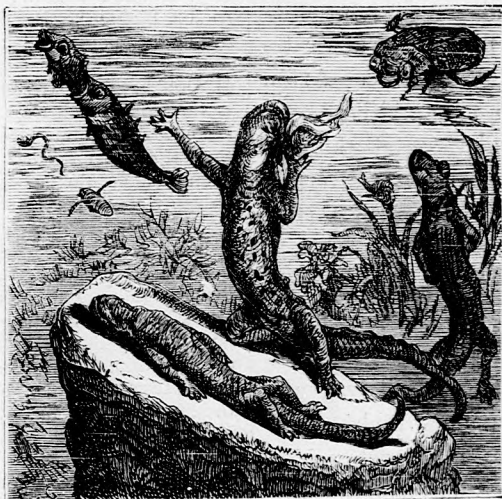
Sirtunk, panaszkodtunk s szerettünk volna kiszabadulni, de nem lehetett, mert a medenceze tetejét mindig gondosan elzárták. Nagyon busan éldegéltünk tehát s kivált öcsém Csikháti egészen elkese-

redett s azt mondta, hogy ő addig nem nyugszik, míg innen ki ni nem menekül. Nem volt többé nyugta sem éjjel, sem nappal s mindig leste az alkalmat, hogy menekülhessen.

Egy napon, midőn épen friss vizet töltöttek medenczénkbe, a fedél nyitva maradt s az ember ki a

vizet hozta, eltávozott, bizonyosan, hogy még több vizet hozzon. Ezt a perczet Csikháti fölhasználta, nagy erőfeszítéssel fölkapaszkodott a sima falon s szerencsésen kijutott a medenczéből.

Megörültünk s már épen követni akartuk példáját, mikor hirtelen ismét megjelent az ember, még egy kupa vizet töltött reánk, aztán lezárta a födelet. Most már nem szökhettünk meg, de reménykedtünk, hogy majd máskor sikerül, mert már tudjuk az utját; addig is lega-

lább megvan az örömünk, hogy egyik közülünk már kiszabadult.

De reményünk és örömünk nem tartott sokáig. Alig néhány percz mulva nagy zajt hallottunk s csak hamar fölnyilt a medence teteje és közénk esett — a mi megszabadult testvérünk! de milyen állapotban! Össze volt törve egész teste, alig volt egyetlen ép csontja! Mozdulatlanul terült el s jó ideig szólni sem tudott. Aztán töredezeve elbeszélte, hogy alig mászott ki börtönükből, midőn egy ember jött a szobába s nem nézve lába alá, rátaposott szökevény testvérünkre. Aztán fölemelt s bizonyosan abban hitben, hogy még talán meggyógyul, visszatette közénk.

Mi is reméltük, hogy testvérünk meggyógyul, de reményünk nem tartott sokáig, mert szegényke más nap meghalt. Sirva álltuk körül, míg végre egy hosszú kéz benyult és kivette — azt sem tudjuk, hová temették.

Mi többiek pedig azóta itt vagyunk szomorú fogságban s nincs többé reményünk a szabadulásra, mert azóta sokkal szigorubban őriznek. És most sóhajtozunk, de hiába. Mért kíváncztunk hajdani boldog, habár szegény szabadságunkból a kényelmes, de keserű fogságba!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Babérlevél.“

Helyesen fejtették meg: Dallos Paula, Szilassy Anna, Gyarmathy Ernő, Pécsy Angyalka és Irma, Kanitz Ilona és Géza, Buday Emma, Miavec Margit, Zuna Irma és Gusztáv, Auer Lujza és Paula, Nagy Mariska, Szarka Maris és Berta, Umbach Lajos és Géza, Hampel Antal, Frisch Ida, Leipziger Margit, Kaufmann

Jenő, Scheidl Károly és Gusztá, Heiszler Géza, Schön Izidor és Géza, Siska Erzs, Fischer Bella és Vilma, Nagy Emma, Csukási Jenő, Szibeniszt Alice és Géza, Vörösváry Ilona és Feri, Fluck Feri, Ruzs Teréz és Antal, Lengyel Sándor, Weisz Hugó, Bagi Milike és Zsiga, Schlesinger Mór és Rudolf, Breier Mór, Hlavács Jenő, Bruszt Adolf, Försztner Sándor, Hegedüs Béla és Nándor, Szentjánosi Vilma és Ida, Ujváry Dezső, Schachner Ida, Baján Irén és Mariska, Szénási Emma, Floderer Jenő, Hammersberg Miklós, Singer Hermína, Teréz és Irma, Weisz Emília, Hirsch Aranka, Hanzély László, Fáy András (levelet hiányosan bérmentesített. F. b.), Kálós Mariska, Kohn Jetti, Strasser Vilma, Farkas Szeréna, Kohányi Irma és Kálmán, Krámer Károly, Bauholzer Irén, Richter Feri, Bálványi Andor, Lichter Etelka, Szathmári irgalmas nénék intézetének belnövendékei, Mike Juliska, Deutsch Arthur, Wolkenberg Gizella, Czucz Fanni, Mari és Ilonka, Tury Gizella, Thoroczky Mari és István, Blaskovich Ilma, Tóth Béla, Csernovits Pál és Mihály, Weisz Nándor, Hay Aranka, Falk Emma és Leopoldina, Lörenthey Imre, Zeligmann Sándor, Dózsa Dani, Jankó Gyula és Béla, Balássovich Alice, Károlyi Gizella, Szalk-szentmártoni izr. iskola növendékei, Boróczy Irén, Reiner Gyula, Práff Margit, Konrad Teréz, Kindl Ilonka, Péchy Ida, Szöke Erzs, Fest Lajos, Bentze Sándor, Paukovics Georgina, Fried Adél, Tauszik Dezső, Szudás Irma és Arthur (hiányosan), Sellyey Ilona, Frettenhoffer Ödön, Danjanovics Anna, Zakó Emma és Jolán, Boróczy Zseni, Liszauer Jolán és Lenárd, Nyitray Jenő, Legény Oszkár és Lajka, Kempelen Géza és Béla, Jacobi Lajos, Faragó Pista, Drahanovszky Géza, Richter Aladár, Ráth Mátyás, Ányos Alice, Spitzer Janka, Tull Rózsa, Ödön és Gyöző, Bleuer Berta és Ilka, Lichtmann Mór, Káplár Ida, Vladár Vilma, Heyder Laura, Poszvek Olga és Nándor, Hábel József és Vince (saját kezetek írása? F. b.), Püllöpp Regina és Kálmán, Polákovics Ernő és Zsiga, Barcsay Judit, Vermes Bella és Ilka, Mészáros Berta és Pisti, Kaiser Hermin és Aladár, gr. Lamberg Fülöp és Lajos, Deutsch Ödön, Kézmárszky Marianna és Eszter, Weisz Alice, Margit és Nándor, Benedek Lajos, Hausner Mariska és Ilon, Duchon Irma és Beatrix, Palocsay Gyula, Tamás Sándor és Gyula, Eliás Emil és Alfréd, Dienes Lenke, Nagy Ilona, Margit és Ida, Deutsch Ignác, Weisz Lajos, Cselley Kálmán, Mandel Emma, Józsi, Ede és Lipót, Gubányi Gizella, Gáspárdy Katinka és Erzsike (sajátkezü írást kívánok. F. b.), Deutsch Adél, Roth Sári és Helén, Balzsay József, Bell Erzsike, Győry Tibor, Pilsák Rudolfin, Horváth Malvin és Ida, Divald Vilma, Menich János, Voyta Ilona, Pojlák Anna, Elsner Heléne, Aranka és Aurél, Ka-

mins
Leon
Burg
Bokr
Jank
és Pa
Kirin
Peske
nyi G
Szent
Pilis
Zoltá

zölt
Lang

ből jó
kint n
és egy
taiért

I
pester
nélkü
megte
gyak
a kis
nyit j
mésze
get. A
Vilma
szám
nyert
égető
A re
inkáb
tudná
kad r
De, is
Blask
jelen
Szent

minszky Erzsé és Margit, Ballagi Malvin, Bogvay Leontin, Foglits Emília, Reich Vidor és Aladár, Burger Lujza, Böhm Irma, Imre, Felix és Emil, Bokross Zoltán, Lang Ernő, Zsarniczay Erzsé, Jankovich Mariska, Jurenák Vilma, Reiher Irma és Paulovics Amália, Bácsy Béla, Bisztray Jóska, Kirinyi Zsófia, Szily Margit, Ányos nőtestvérek, Peske Izabella, Sternthal Irma és Ella, Dévényi Gabriella, Altmann Ilona, Uramovits Margit, Szentirmay Béla, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Pilisny Jerne és Sarolta, Repeczky Irén, Baeszkady Zoltán, Heiszeg Nina, Leipziger Ilona.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lang Ernő, Doletsko Irénke, Győry Tibor.

BETŰREJTVÉNYEK.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mivel mindazoknak, akik az új év alkalmából jó kívánságaikkal megemlékeztek rólam, egyenként nem válaszolhatok: fogadjátok mindnyájan és egyenként a szívőből fakadt szeretet nyilatkozataiért legforróbb köszönetemet.

Forgó bácsi.

Boróczy Jolán. Majd ha egyszer itt Budapesten meglátogatsz: elmondod nekem könyv nélkül Kakasvár történetét, mely neked annyira megtetszett. Reményilem, a komolyabb tantárgyakat is épen olyan jól tanulod meg, mint azt a kis mesét. — **Richter Aladár.** Alligátor annyit jelent általában mint: krokodil. Csak a természetudósok tesznek közöttük némi különbséget. Az alligátor nagyobb amannál. — **Vladár Vilma.** Örülök hogy a »Kis Lap«, mint már számtalan kis olvasó társaidnak, neked is megnyerte tetszésedet. De a képrejtvény-küldés nem égető szükség. Különben ha jó, kiadom szívesen. A rejtvény-szerkesztés azonban maradjon még inkább magán gyakorlatnak és mulatságnak. Ha tudnád, mekkora tengere a rejtvényeknek szakad rám naponként, nem sietnél a kedveskedéssel. De, ismétlem, ezzel nem akartalak elriasztani. — **Blaskovich Ilma.** Valóban sikerült s meg is fog jelenni. — **Tóth Béla.** A középső beválik. — **Szentjánosi Vilma és Ida.** Sorát fogom ejteni,

mert elég jó. — **Scherz Sándor.** Aztán mi is voltaképen az a »kétszínű levélhordó«? A másik jobb, de egy kissé zavaros. — **Schachner Ida.** Az Andersen meséi már régen le vannak fordítva magyarra. Sokkal ismertebbek is, semmint közölhetném, habár a legtökéletesebb fordításban is. — **Szabadszállási leányiskola.** Ügyesen van megszerkesztve s így közölni is fogom. — **„Azért hogy kicsiny vagyok.“** Nem felel meg lapunk igényeinek. Levél írására, fájdalom! nem érkezünk. — **Gosztonyi Ilona és Aladár.** Az egyiket besoroztam. — **Ékes Margitta.** Ha a földvány még eddig sehol meg nem jelent s a megfejtését is beküldöd, ki fogom adni. — **Hamburg Géza.** A »Kis Lap« diszkötése végett fordulj Hírhaager Károly urhoz (Budapest, Akadémia bérháza) ki a szép metszetű bekötési táblát utárvét mellett azonnal megküldi. A többire nézve is intézkedtem. A kedves megemlékezést nagyon köszönöm. De hogy van az, hogy leány-munkát küldtél? A kimaradt számokért a kiadó hivatalhoz fordulj; a lap anyagi kezelése nem tartozik rám. — **T. J. (Gszn.)** Igen szívesen látjuk amott is. A jó kívánságokat szívből viszonzozzuk. — **Mafis Malvina asszony öngk. (Tskny.)** Mi olyan gyűjteményt magyar nyelven nem ismerünk. A 40-es években volt egy, a »Szünórák«, de ez a mű teljesen elfogyott. A »Kis Lap« megelőző 3—4 kötetében (megrendelhető az Athenaeummal) foglaltatik még néhány afféle közlemény, amilyenre szükségök van. — **Péchy Ida.** Ha eredeti, meg fog jelenni. Ha máshonnan kaptad, nem adhatom ki. Választ kérek. — **Dorina.** Igen jól esett a szeretetreméltó csevegés. Csak viszonzhatnók! Talán a nyáron, élő szóval. — **Wolkenberg Gizella.** Ha azokról a romokról jó rajzot kaphatnék s némi történeti adatokat, a czikk, mely korodhoz képest elég jól van írva, napvilágot is láthatna. — **„Két róza.“** Az amoda szánt küldeményről itt kell megemlékeznünk, még pedig teljesen elutasítólag. Az egy sem költemény, de még csak rimelésnek is gyöngé. Ha a versírás művészetével tüzetesen akar megismerkedni — s erre bizony szüksége van mindenkinek, aki, belső hivatás mellett, komolyan szándékolja: úgy tanulmány végett ajánljuk a Torkos László verstanát. — **Szily Margit.** Jó apád megemlékezésének örültem. — **Mészáros Berta és Pista.** Kérésteket átadtuk a kiadó hivatalnak. A másokra nézve kívánságtok teljes-sülni fog. — **Mikolics Szeréna.** A »galamb« című darabkádat örömmel olvastam. Noha egészben véve közölhetetlen — mert nem bírja egy szindarab kellékeit — de jelenetei, bár sok bennök a helyesírás ellen való vétéség, valóban szinpadai érzékkel vannak írva. Ha megérsz, tőled még várhatni beváló színművecskéket.

(Vége következik.)

KÁVÉ-FÖZŐ SZERECSEN. (Lásd a 70. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeumirodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.